

Sygn. akt II KO 17/16

POSTANOWIENIE

Dnia 17 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron
w dniu 17 maja 2016 r.,

sprawy R. L.

oskarżonej z art. 83 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.
wniosku Sadu Rejonowego w W.

z dnia 24 marca 2016 r., sygn. akt V K [...],

o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu,
na podstawie art. 37 k.p.k.

postanowił

**przekazać sprawę do merytorycznego rozpoznania Sądowi
Rejonowemu w C.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w W. postanowieniem z dnia 24 marca 2016 r., sygn. akt V K [...], wystąpił o przekazanie opisanej wyżej sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu podnosząc, że stan zdrowia oskarżonej uniemożliwia jej dojazd do tutejszego sądu. W uzasadnieniu podkreślił, że stan zdrowia oskarżonej wykazany opinią biegłego neurologa jest przeciwwskazaniem dla długotrwałych podróży, a zatem postępowanie z udziałem oskarżonej winno toczyć się w sądzie zlokalizowanym bliżej jej miejsca zamieszkania. Zdaniem wnioskującego Sądu dobro wymiaru sprawiedliwości warunkowane potrzebą doprowadzenia do przeprowadzenia procesu, który okazuje się być mało realny bez odejścia od zasady właściwości miejscowej sądu, uzasadnia przekazanie sprawy R. L. innemu

sądowi równorzędnemu, mającemu siedzibę w pobliżu miejsca zamieszkania oskarżonej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek Sądu Rejonowego w W. zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie przypomnieć należy, że korzystanie z właściwości delegacyjnej w trybie art. 37 k.p.k. może nastąpić wyjątkowo, jako odstępstwo od konstytucyjnej zasady rozpoznania sprawy przez właściwy sąd (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP) w sytuacji, gdy zostanie wykazane przez sąd inicjujący to postępowanie, że dobro wymiaru sprawiedliwości wymaga takiego postąpienia (*por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2012 r., III KO 102/12, LEX nr 1231575*). Sąd Rejonowy uczynił zadość wskazanemu standardowi i w sposób wystarczający wykazał istnienie okoliczności, mieszczących się w pojęciu „dobro wymiaru sprawiedliwości”, użytym w dyspozycji art. 37 k.p.k., które w tym konkretnym przypadku wyczerpuje stan zdrowia oskarżonej uniemożliwiający prowadzenie rozprawy w sądzie miejscowo właściwym (*por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 12 sierpnia 2008 r., II KO 50/08, OSNwSK 2008/1/1625; z dnia 21 lipca 2011 r., III KO 51/11, LEX nr 860626*).

Właśnie z powodu stanu zdrowia oskarżonej, który uniemożliwił jej przyjazd do sądu, nie odbyły się dwa terminy rozpraw. Sprawa niniejsza wpłynęła do Sądu Rejonowego w W. w dniu 22 kwietnia 2014 r. (k. 183, t. I). Oskarżona nie stawiała się na rozprawach w dniach 7 listopada 2014 r. oraz 8 grudnia 2014 r., usprawiedliwiając swoją nieobecność stanem zdrowia uniemożliwiającym osobiste stawiennictwo (k. 205, 249, t. II). Jednocześnie, w dniu 25 listopada 2014 r. do Sądu wpłynął wniosek obrońcy oskarżonej o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność, czy oskarżona może brać udział w czynnościach postępowania (k. 208 i następne, t. II). W związku z powyższym, Sąd dopuścił dowód z opinii sądowno – psychiatrycznej, w której wskazano, że oskarżona nie przejawia zaburzeń psychicznych, które ograniczałyby lub znosiły jej poczytalność (k. 263, t. II). Wobec sygnalizowanych schorzeń natury neurologicznej, Sąd dopuścił także dowód z opinii biegłego neurologa na okoliczność ustalenia stanu zdrowia oskarżonej i możliwości jej udziału w rozprawach, które miałyby się odbywać poza jej miejscem zamieszkania.

Z opinii neurologicznej sporządzonej w dniu 20 marca 2016 r. wynika, że u oskarżonej stwierdzono schorzenie neurologiczne pod postacią padaczki z napadami mieszanymi uogólnionymi i częściowo złożonymi. Stwierdzone schorzenie wymaga stałej obserwacji i leczenia farmakologicznego lekami przeciwpadaczkowymi oraz stanowi przeciwwskazanie do wykonywania pracy jako kierowca, na wysokościach, czy przy maszynach w ruchu (k. 315, t. II). W związku z tym biegły uznał, że obecny stan zdrowia oskarżonej nie powoduje niezdolności do brania udziału w rozprawie, jednak z uwagi na częste napady padaczkowe i konieczność przestrzegania systematycznego przyjmowania leków przeciwpadaczkowych, nie są zalecane długotrwałe podróże i wskazane byłoby, aby postępowanie toczyło się w sądzie zlokalizowanym bliżej miejsca zamieszkania oskarżonej (k. 315v, t. II). Wskazać należy, że stwierdzone u oskarżonej schorzenie ma charakter przewlekły i nie rokuje rychłego ustąpienia, uniemożliwiając tym samym stawiennictwo oskarżonej w sądzie miejscowo właściwym. W tej sytuacji przeprowadzenie procesu możliwe jest jedynie w sądzie rejonowym znajdującym się w pobliżu miejsca zamieszkania oskarżonej.

Wskazane powyżej okoliczności faktyczne uzasadniały zastosowanie instytucji właściwości delegacyjnej określonej w art. 37 k.p.k. i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w C.

Mając to wszystko na uwadze orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.